

JURAJ ČERVENÁK
VLÁDCA
VLKOV

Kniha prvého

ČERNOKNAZNÍK

ARTIS OMNIS

JURAJ ČERVENÁK
VLÁDCA
VLKOV

Kniha prvá
ČERNOKŇAŽNÍK

ARTIS OMNIS

Juraj Červenák
VLÁDCA VLKOV

Vydal Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

113. publikácia, druhé vydanie

Redakčná a jazyková úprava: Andrea Harmanová, Peter Obrcian
Sadzba: Jana Kollárová

Tlač: CORETA, a. s., Bytča

© Juraj Červenák 2009, 2021
Cover & Illustration © Michal Ivan 2009, 2021
Slovak Edition © Artis Omnis 2009, 2021

ISBN 978-80-8201-093-3
Odporúčaná cena: 13,- €

PRÍBEHY O ČERNOKŇAŽNÍKOVI A JEDNOM IRONICKOM VLKOVI

Hoci *Černokňazník: Vládca vlkov* prvýkrát vyšiel knižne v roku 2003, myšlienka napísať „slovanskú fantasy“ mi skrsla v hlave už niekedy v prvej polovici 90. rokov. Stalo sa tak najmä pod vplyvom Andrzeja Sapkowského, ktorý síce príbehy o zaklínačovi Geraltovi umiestnil do imaginárneho sveta, výdatne ich však okorenil prvkami slovanských mýtov a útržkami východoeurópskeho folklóru. Takisto tu boli domáci priekopníci, ako napr. Košičan Egon Niczky. Tá téma ma napokon posadla natoľko, že som skoncoval aj s načatou ságou o *Tollranderovi*, ktorá čerpala hlavne z nordických mýtov. Veď načo znovu omieľať dookola príbehy o elfoch, trpaslíkoch, vikingských bojovníkoch a severských bohoch, keď sa tu núkala neprebádaná ríša slovanských legiend, besov a hrdinov?

Nasledovali roky hľadania. Nielen historickej a mytologickej faktografie (splašiť v tej dobe niečo o slovanskom bájosloví bola takmer nadľudská úloha), ale i samotných hrdinov. Rogan bol pôvodne pirát z ostrova Rujana, potom družiník akéhosi fiktívneho ruského kniežata, napokon sa z mojej záľuby v temnejších odtieňoch fantasy vyklul čarodejník. A nie hocijaký, ale poloboh a polodémon, slúžiaci obávanému Černobohovi. Samozrejme, každý Holmes potrebuje svojho Watsona, a tak sa po Roganovom boku zjavil Goryvlad. V prvej verzii had, ktorého nosil černokňazník v brašne pri boku (ten však bol málo mobilný), potom krkavec (ten naopak príliš) a napokon vlk. Ten bol akurát.

Rogan, tak ako viacerí moji hrdinovia, vychádzal inšpiračne predovšetkým zo záhadného pištoľníka Clinta Eastwooda z westernovej trilógie Sergia Leoneho. Len namiesto koltu používal luk, namiesto klobúka mu tvár tienila kapucňa a nelovil za odmenu mexických desperádov, ale avarských vyvrheľov. Prvá krátka poviedka, v ktorej vystupoval, sa dokonca neskrývane volala *Pre hrst' strieborníakov* (napokon sa z nej stal základ pre podobne na-

zvanú druhú kapitolu románu). K takejto tajomnej a pochmúrnej postave s boľavou minulosťou sa pravdaže výborne hodil Goryvlad so svojím ironickým nadhľadom. Dokonca až tak veľmi, že si čitatelia toho prešibaného blcháča obľúbili viac než Rogana. Dá sa povedať, že sa mi ako autorovi trochu vymkol spod kontroly – ale to je vždy fajn, keď postava ožije vlastným životom. Jeho „glosovanie“ mi pomohlo odľahčiť fantasy pátos, ktorý v takto postavenom príbehu, samozrejme, tiež nesmie chýbať. Tieto dva prvky som sa snažil skĺbiť, a to je možno jeden z dôvodov, prečo si Rogan a Goryvlad pomerne rýchlo získali priazeň čitateľov.

V roku 1997 začali Ivan Alákša a Martin Králik vydávať prvý slovenský sci-fi/fantasy/hororový magazín *Fantázia*. Na jeho stránkach dostali priestor prvé Roganove príbehy. Poviedky sa spočiatku odohrávali v imaginárnom, pseudoslovanskom svete, do ktorého zapadla aj novela *Na piasť chlap, na lakeť brada* s hrdinom Valgorom. Potreba nasmerovať Roganove a Goryvladove kroky do skutočného historického sveta vyvstala až s románom. Moje znalosti histórie a slovanských reálií sa postupne prehľbovali a rozhodol som sa ich využiť. Práve tu sa zrodila moja vášeň pre umiestňovanie fiktívnych príbehov do reálneho prostredia a konkrétnych dejepisných súvislostí.

Román *Vládca vlkov* vznikol zhruba od roku 2000. Medzitým sa poviedky o Roganovi objavili v časopisoch *Ikarie* a *Pevnosť*. Novela *Krvavý oheň, biely oheň* mi priniesla víťazstvo v súťaži *O najlepšiu fantasy*, ktorej porotcami boli Martin Schuster a Egon Čierny. Práve Egon uvažoval o publikovaní románu vo svojom vydavateľstve Poutník, ale prvotné úmysly sa z rôznych dôvodov postupne rozplynuli v bezvetrí.

Medzitým som však už spolupracoval s redaktorom a prekladateľom Robertom Pilchom, ktorého Brokilon vydal moje romány o Conanovi. Jeho zásluhou *Vládca vlkov* vyšiel v českom preklade pod značkou pražského vydavateľstva Wales. Kniha pre mňa takisto znamenala začiatok spolupráce s Michalom Ivanom. *Černokňažník* bol jeho úplne prvou knižnou obálkou a rozhodne to bol vydarený debut – Michal sa postupne vypracoval na jedné-

ho z najlepších tuzemských sci-fi/fantasy výtvarníkov. Napokon, obálka tejto knihy o tom jasne vypovedá.

Čitatelia sa rýchlo „chytli“. Hrdinská fantasy spojená s našimi vlastnými koreňmi v tom čase na česko-slovenskom trhu chýbala a *Černokňazník* ukázal, aký výrazný bol hlad po tejto tematike. Nasledovali ďalšie dva diely, *Radhostov meč* a *Krvavý oheň*. Roganovi sa z komerčného hľadiska darilo čoraz lepšie. Po niekoľkých dotlačiach a opakovaných vydaniach dosiahol v rámci domácej žánrovej tvorby nadpriemernú predajnosť.

Príbehy o Roganovi a Goryvladovi prešli kus cesty. Hoci som medzitým napísal niekoľko kníh s inými hrdinami (*Bohatier, Bivoj, Sekera z bronzu, rúno zo zlata...*), „Rogy a Gorja“ sú stále základným kameňom mojej tvorby. Sú to skrátka starí kamaráti – začínali sme spolu, bok po boku, a ťaháme to spolu dodnes. Séria *Černokňazník* možno medzitým trochu zostarla, ale od dejovo prepracovanejších novších kníh ju odlišuje istá „mladácka dravosť“, dynamika a atmosféra. Tie som sa snažil zachovať, či dokonca posilniť aj v novej verzii.

Toto prepracované slovenské vydanie *Vládcu vlkov* je (prečo to zastierať?) o niečo skrátenejšie oproti pôvodnému českému vydaniu. Dôvodom je práve zmienená dynamika textu. Dnes už je môj štýl stručnejší a údernejší, snažím sa neutápať v zbytočných opisoch, prívlastkoch, nadutých fantasy prirovnaniach a pod. V tom tkvie rozdiel medzi pôvodným a novým *Černokňazníkom*. Z románu sa nič zásadného nestratilo, do koša putovala len zmienená literárna burina. Akčné scény možno nie sú až také krvavé ako predtým, ale zato sú strhujúcejšie a napínavejšie (samozrejme, fanúšikovia mojej staršej tvorby svoju porciu odseknutých hláv a vyvrhnutých vnútorností dostanú – len už sa nimi nebudú ťažkopádne brodiť, ale hladko sa po nich kľzať smerom k finále). Ak teda čitatelia už pôvodnú verziu románu čítali „na jeden dúšok“, tentoraz sa treba pripraviť na skutočne divokú jazdu.

Druhým zásadnejším rozdielom je, že dnes už sú moje znalosti histórie a slovanskej mytológie podstatne rozsiahlejšie ako pred rokmi, keď som na románe začal pracovať. Všetky tieto po-

znatky som do novej verzie vložil. Ako zrejme postrehnete aj z odborného dodatku, *Vládca vlkov* je síce fantasy román, ale pevne ukotvený v historických základoch.

Skrátka a dobre, upravil som *Černokňazníka* tak, aby na ňom bol badať môj autorský vývoj. Je to stále ten istý príbeh, má tú istú štruktúru, rovnaké postavy, ale je napísaný lepšie. Pevne verím, že to ocenia noví i tí „zaslúžilí“ fanúšikovia Roganových a Goryvladových dobrodružstiev.

Ďuro Červenák

Mnoho vojen viedol kráľ Karol Veľký, no najväčšia bola tá s Avarmi. Lúte boje trvali osem rokov. Napokon sa Frankovia tak obohatili ukoristeným avarským zlatom a striebrom, že si to ľudská myseľ nevie ani predstaviť.

Zo zápiskov Einharda (770-840),
sekretára, radcu a životopisca Karola Veľkého

KAPITOLA PRVÁ

NOČNÝ LOVEC

Keď sa o polnoci rozbrechali psy, Ožeg bol zaraz na nohách. Ako skoro vždy, spal len tak na pol oka, takže zo snov vhuhol priamo do stavu úplnej bdelosti. Dlhé roky života v pohraničných lesoch ho naučili ostražitosti.

Borko a Tesák besneli. Kdeže, toto nebola odpoveď na hlas vlka odkiaľsi z hlbín lesa, ani vyhrážanie sa vevericiam či kunám na stromoch okolo statku. Zlostný štekot mohol znamenať len jedno – bezprostredné nebezpečenstvo.

„Ožeg?“ Duha sa posadila na lôžku a sliepňala do prítmnia.

„Čo sa...?“

Rázne gesto ju umlčalo. Schúlila sa pod medvediu huňu a vystrašene sledovala, ako si muž kľaká k ohnisku v strede izby. Strčil do pahreby za hrst smrekových vetvičiek a párkrát dúchol do uhlíkov. Vyskočili plamene a na stenách zatancovali tiene. Päťročná Ljubka vystrčila hlavu spod prikrývky. V závesnej kolíske sa rozplakal Vyško. Duha vyskočila z postele, vzala nemlúvňa do náručia a pritisla si ho k nahým prsiam.

Psy štekali čoraz zúrivejšie. Z košiara za domom sa ozývalo vystrašené bečanie oviec. Ožeg vytrhol z polena pri ohnisku širočinu a vykročil ku dverám.

Hlasy psov sa zlomili do bolestného skučania.

Ožeg chrapľavo zakľal, odstrčil závoru a trhnutím otvoril dvere. Poryv chladného vzduchu rozkmital plamene. Muž preskočil zmietajúcu sa svetelnú škvrnu pred prahom a rozbehol sa doľava, k ohrade s ovcami.

„Borko!“ zakričal. „Tesák!“

Ku košiaru mu chýbali zo tri siahy, keď o čosi zakopol. Len-len, že nepadol.

„Tesák?“ sklonil sa k tmavej kôpke a natiahol ruku tam, kde tušil hlavu psa.

Nahmatal iba lepkavý pahýľ krku.

Okamžite pochopil, že sa trestuhodne pomýlil. Po čerstvej baranine nezatúžil medveď ani rys; žiadne divé zvieratá. Tesákovu hlavu bezpochyby oddelila od tela ostrá čepeľ. Ožeg zdesene vzhliadol a tuhšie zovrel sekeru.

„Kelgaaar!“

Divoké jačanie sa mu zarylo až do špiku kostí. Vyskočil a bleskovo sa zvrhol.

Na dvore zabubnovali cválajúce kopytá. Temnota vyplula čiernu siluetu jazdca, v pozdvihnutéj ruke sa zaleskla oceľ.

Ožeg sa neohrabane pokúsil vykryť úder sekerou. Zakrivená, jednostranne brúsená čepeľ zrazila širočinu nabok, zasiahla Ožega do čela, sklzla po sluche a odfaklila mu polovicu pravého ucha. Prenikavá bolesť a teplo tryskajúcej krvi boli tým posledným, čo ešte ako-tak vnímal. Spadol ako podfatý, zatiaľ čo sa rachot kopýt a zlovoľný smiech vzdávali smerom k domu.

Ljubka s hlasným vzlykaním vyskočila spod prikrývky, precupotala bosými nohami po dlážke z udupanej hliny a rýchlo sa vyškrabala na posteľ k matke. Rozochvene sa k sebe pritlsli a bez dychu vytriešťali oči na dokorán otvorené dvere.

Dupot kopýt stíchol na priedomí. Zacinkal kantár, niekto s dupnutím zoskočil na dvor. Z čierneho obdĺžnika dverí sa vynorila postava vo vlčom plášti, hrubej suknici z klkoviny a špicatej čiapke s vyhrnutými kožušinovými okrajmi.

Z konca šable v spustenej ruke sa skotúlala rubínová slza.

Duha sa schúlila do kľbka a tesnejšie si privinula deti. Dobre vedela, čo je nepozvaný hosť zač. Čierne vlasy, dlháske fúzy, výrazné líčne kosti, široká čeľusť a územčistá, no húževnatá postava. Avar.

Muž opatrne prekročil prah a pozorne sa rozhladol po izbici. Napokon sa jeho úzke, akoby neustále kruto prižmúrené oči zastavili na Duhe.

Chvíľu si ju zvedavo premeriaval, potom sa obzrel a zakričal čosi do tmy. Namiesto odpovede sa ozvalo zlovestné chechtanie a blížiace sa kroky.

Avar sa obrátil späť a významne sa uškrnul. Duhe upchala hrdlo veľká hrča. Keď si muž zložil z hlavy kalpak a zamieril k lôžku, vedela, čo bude nasledovať.

Prebral sa takmer okamžite, hoci mal dojem, že ho temné prúdy bezvedomia unášali prázdnotou celú večnosť. Ostrá, mozog ochromujúca bolesť ho vrátila do skutočnosti. Chvíľu sa nedokázal sústrediť na nič iné – pravú stranu tváre mal ako v ohni. Potom ním však preniklo vedomie toho, čo sa stalo. Bolo to ako bodnutie ľadovou črepinou.

Hoci mal zvyšky pravého ucha zalepené krvou, najprv začal vnímať zvuky. Obďaleč dva hlasy prekrikovali cupot drobných kopýt a vyplašené bečanie podchvíľou zanikalo v bublavom chrčení. *Podrezávajú moje ovce*, preblesklo Ožegovi myslou. Slovám útočníkov nerozumel, ale ten krákavý spôsob vravy bezpečne spoznal. Takto hovorili krkavci z južných rovín. Prašivé plemeno.

Keď sa obozretne prevrátil na pravý bok, zreteľnejšie k nemu doľahli zvuky z domu. Zadúšavý nárek Ljubky a Vyška prehlušovali prerývané výkriky Duhy, v pravidelnom rytme sprevádzané hlasným mužským hekaním. Ožeg vedel, čo to znamená. Vzky-pela v ňom krv.

„Duha!“ zachripel a pokúsil sa vstať.

To bola chyba.

Jeden z mužov v košiari varovne vykrikol a svižne preskočil ohradu. Ožeg sa už-už dvíhal do kľaku, keď ho surový kopanec zrazil naspäť do blata. S vyrazeným dychom sa skrútil v mazlavej brečke. Avar sa k nemu sklonil, čosi zavrčal a zdrapil ho za vlasy. V pästi zvieral ovčou krvou zababraný nôž. Ožeg v duchu poprosil predkov, aby medzi seba prijali jeho dušu.

Čosi zabzučalo vzduchom. Avar, čo zostal v košiari, priduse-ne zastenal a plesol do blata zmiešaného s ovčím hnojom.

Muž zvierajúci Ožega zaváhal, obzrel sa a zavolať na svojho druhu.

Odpoveďou mu bolo iba bečanie oviec.

Avar pustil Ožega, zvrchol sa k zrubu a prudko sa nadýchol. Namiesto varovného výkriku však zaznel iba ohavný chrapot.

Ožeg, kolená a dlane zaborené v blate, vrhol pohľad cez plece. Za Avarom sa týčil uhľovo čierny tieň – jednou rukou pevne zvieral obeť, druhou jej neúprosne zabáral pod ucho dlhý nôž. Rázny ťah čepeľou rozfaklil Avarovo hrdlo ponad ohryzok skoro až k druhému uchu. Na Ožega pršal horúci čierny dážď.

„Bohovia...“ Štvornožky sa snažil uniknúť prízraku. Avarovo telo mlasklo do blata. Vzápätí sa popri Ožegovi mihol pár rýchlych nôh a zastal mu cestu.

Vzhladol a vytreštil oči.

„Ticho.“ Hlas neznámeho bol až neprirodzene pokojný. Ožeg zmeravel a zatajil dych. Muž zastokol dýku do pošvy na pravom boku.

„Koľko ich tam je?“ kývol hlavou k drevenici.

Ožeg zavrtel hlavou na znamenie, že nevie. Pochopil, že mu cudzinec nemieni ublížiť, no aj tak nedokázal premôcť triašku.

„Hm. Niežeby na tom záležalo.“ Neznámy sa chopil luku, ktorého tetiva mu doteraz križovala hrud. „O jednu mŕtvolu viac alebo menej...“ Siahol si nad pravé rameno a vytiahol tri šípy. „Ak ti je život milý,“ priložil jeden z nich k tetive, „nepribližuj sa k domu.“

Ožeg sa v duchu zaprisahal, že nič také hlúpe rozhodne neurobí. Temný muž zovrel zvyšné dve strely medzi zubami a vykročil k zrubu.

„Pri Tengriho kostiach... Držte ju! Už končím...“

Keď zlomili jej počiatkový odpor, Duha odovzdane ochabla. Teraz však podľa Avarových zrýchľujúcich sa pohybov pobadala, že sa blíži vyvrcholenie. Predstava, ako jej lono zaplavuje prekliate avarské semeno, jej vyhnala z hrdla zhnusený výkrik. Znovu sa vzopäla a pokúsila sa trýzniteľom vytrhnúť. Márne. Dvaja podliaci jej zovreli členky ako v kováckych kliešťach, tretí, čo kľačal na lôžku za ňou, jej celou silou zvieral ruky. Štvrtý do nej surovo vnikal.

„No tak...“ zachripel a slina z jeho úst kvicla na prsia, chvejúce sa v trhline rozkmasnutej Duhinej halenky. „Už skoro som... Dupnite tomu vresklúňovi na lebku!“

Výško ležal na podlahe pri lôžku. Keď ho vodca útočníkov bezohľadne vytrhol matke a odhodil nabok, chlapčeka zachránila huňa, do ktorej bol zakrútený. Jeho plač sa Duhe zarýval do mozgu. Aj Ljubka nariekala z plného hrdla, skrčená v kúte paloty, kam ju odhodil Avarov spakruký úder.

Zloduch, ktorý držal Duhinu ľavú nohu, sa pokúsil splniť veliteľov rozkaz, dupol do podlahy, ale nemluvňa ležalo mimo jeho dosah. Náčelník za hlasného povzbudzovania svojich druhov párkrát tvrdo prirazil, zdvihol sa na vystretých rukách, zaklonil hlavu a z hrdla sa mu vydral chrčivý ston. Duha pocítila jeho horúce vyvrcholenie. Zdvihol sa jej žalúdok.

Komnatou čosi syklo. Zlostne, úsečne, ako keď kvapka vody frkne na rozhorúčený kameň.

Všetko sa zastavilo. Duha otvorila oči. Z Avarových úst, ešte rozdávených vo vzdychu vrcholnej rozkoše, trčal hrot šípu. Na jej ňadrá a tvár sa vyvalila krv. Lotor ochabol, lakte sa mu podlomili, hlava s šípmom v zátylku bezvládne klesla. Duha sa uhla v poslednej chvíli. Ostrá špička strely ju škrabla do ucha.

Muž, ktorý jednou rukou držal Duhu za členok a druhou sa už pripravoval na to, že vystrieda kumpána medzi jej stehnami, sa prekvapene zvrtoľ. Šíp mu preklal srdce a šmaril ho o peľasť

postele. Skotúlal sa na zem ako vrece otrúb. Zomrel neslávne, s úžasom na tvári a ochabujúcim údom v dlani.

Klačiaci Avar za Duhou sa nadvihol a siahol po meči. Viac nestihol. Tretia strela ho zasiahla do oka, prešla mozgom i lebkou a v záklyne ho priklincovala ku stene. Ruky mu bezvládne ovisli; po tvári crčala krv a z poklesnutej brady stekala na prsia.

„Sukin syn!“

Posledný Avar – ten, čo skúšal dupnúť na Vyška – tasil meč a smelo sa postavil čelom k vchodu. Pred dverami sa prevaľovala nepreniknuteľná, jednoliata tma. Vyško a Ljubka sa zadúšali plačom.

„Počuješ, zbabelec?! Ukáž sa!“

Čierňava na priedomí sa pohla. Ako z hladiny smolného jazera sa z nej vynorila vysoká temná postava a rozvážne kráčala ku dverám. Svetlo po nej stúpalo len pozvoľna a podrobnosti mužovho zovňajšku odhaľovalo postupne, akoby neochotne. Vysoké čižmy pokrývala vrstva prachu a blata. Podkasané nohavice, na vnútornej strane stehien už značne ošúchané. Kožený kabátec s našitou kapucňou a krátkymi rukávmi, prepásaný dvomi remeňmi.

Na opasku viseli masívna dýka a sax, stredne dlhý franský meč so širokou čepeľou. Druhý remeň mužovi križoval hrud' a držal na chrbte tulec plný šípov. Prostý vzhľad narúšali iba bronzové cvoky na chráničoch predlaktí a náhrdelník z baziliščích tesákov. Strapaté čierne vlasy lemovali opálenú tvár. Bola úzka, dravčia, s kožou akoby prilepenou priamo na lebke.

Avar pocítil, ako mu po chrbte beží mráz. Nespôsobil to však pohľad na mužov upírsky obličaj. Vlasy sa mu zježili, keď pozrel neznámemu do očí. Boli čierne ako jaskyne a dívali sa pohľadom človeka, ktorý už toľkokrát hľadel Smrti do tváre, že vždy, keď k tomu došlo, bola to ona, kto prvý sklopil zrak.

Dlháň prekročil prah. Šíp kĺzal dozadu po pästi zvierajúcej driek luku, až sa hrot takmer dotkol ukazováka. Operenie strely sa postrapatilo o strnisko na mužovom líci. Zbraň tichučko zavrzďala.

Avar zovrel zakrivený meč v oboch dlaniach.

„Viem, čo si zač,“ zavrčal lámanou rečou Slovanov. „Zákerná krysa, čo zabíja od chrbta. Prečo to neskúsiš s tým železom, čo ti visí pri boku?“

Strelec sa nehýbal. Zdalo sa, že váha, hoci šíp namierený na zloduchovo srdce sa ani nezachvel. Duha zo seba odvalila mŕtvoľu, vrhla sa na zem k Vyškovi a tíšila ho v náručí.

Lukostrelec nespúšťal pohľad z muža s mečom. Spod vlasov na Avarovom čele sa vykotúlala kvapka potu; v ohnivom svetle sa zatrblietala ako kúsok jantáru.

„No tak,“ vyzval Avar neznámeho znovu, hoci tentoraz už nemal v hlase toľko istoty. „Nasral si si do gatí? Bojuj so mnou ako chlap!“

Jedinou zmenou na cudzincovej tvári bolo, že nepatrne zúžil oči. „Nenapadá mi jediný dôvod prečo,“ povedal a sklonil luk.

Ale len o palec. Tetiva zadrnčala.

Ožeg začul zaskučanie a pád tela. Prikradol sa ku dverám a opatrne nazrel dovnútra.

Duha sedela na podlahe pri lôžku s tvárou obrátenou k stene. Jednou rukou varovala Vyška, druhou k sebe tísila Ljubku. Všetomžne sa snažila dievčatku zabrániť v tom, aby sa pozrelo do miestnosti.

Na krok od ohniska ležal Avar so šípmom v bruchu, zatínal nechty do zeme a šúchal päťami po udupanej hline. Dlháň sa k nemu sklonil, schmatol ho za nohu a vlečúc ho za sebou ako ulovené zviera, rázne vykročil k dverám.

Ožeg sa mu rýchlo pratal z cesty. Ranený skučal ako zbitý pes a nechával za sebou krvavú šmuhu. Strelec ho vyvliekol na dvor a čupol si k nemu ako obrovský mrchožrút, ktorý sa chystá hodovať, hoci obeť ešte nevydýchla naposledy.

„S tým šípmom v črevách tu môžeš zdochýňať až do rána, krkavec. Povedz mi, kde nájdem Burguta, a skrátim to.“

Vzduchom sa šíril pach výkalov, uvoľnených ochabnutými vnútornosťami.

„Doraz... ma...“ chrčal Avar.

„Kde sú Krvaví psi?“ pritiahol si čiernovlasý jeho spotenú tvár k svojej. „Viem, že k nim patríte. Cválali ste na severovýchod, aby ste sa pridali k ostatným. Je tak? Kde sa skrývajú?“

Ranenému z kútikov úst tiekli sliny zmiešané s krvou a tráviacimi šťavami.

„Hovor!“ zatriasol s ním lukostrelec.

„Kirt...“ praskali na Avarových perách slizké bubliny.

„Kirt? Čo to znamená?“

„Svätyňa... Útočisko...“

„Kde? Počuješ?“

Avar sa pokúsil muža opluť, no chrchel mu stiekol po líci.

„Nikdy ho nenájdeš... Iba vyvolení...“

Dlháň zovrel v dlani šíp, trčiaci z Avarovho brucha. Pomaly ním pokrútil. Ožeg sa striasol, akoby to bol on, koho črevá namotávajú na železný hrot. Ranený zavýjal a na tvári sa mu pot miešal so slzami.

„Ako sa tam dostanem?“ vrčal čiernovlasý. „Hovor, lebo prisahám pri Perúnovi, že táto bolesť,“ ešte raz otočil šípom, „nie je nič proti tej, ktorú ti spôsobím. Povedz, kde je to miesto, a ja ti doprajem rýchlu smrť.“

Avar sa triasol ako v zimnici, slintal, po nohaviciach sa mu šírila mokrá flak.

„Nepoznám cestu...“ vyrazil zo seba. „Len jeden z nás... Umar... On vedel... No teraz je mŕtvy...“ Avar sa pokúsil zasmiať, no bol z toho len záchvat kašľa.

Strelec zakľal, prudko obrátil šíp v rane a vrazil ho hrotom do hrudného koša. Ranený stíchol, hlava mu odkväcla, na ústa vyrazila červená pena.

Čiernovlasý pustil šíp a vytiahol dýku. Dlhá čepeľ sa hladko ponorila mŕtvole do krku. Avarove nohy sa zatriasli v poslednom krči. Dlháň s bezvýraznou tvárou zväčšoval ranu – krájal hrdlo ako peceň chleba, až kým ostrie nezaškripalo o chrbeticu. Ožeg sa rýchlo odvrátil. Tlačil si ruku na ústa, ale keď začul praštanie lámaných krčných stavcov, vzdali to nervy i žalúdok. Rýchlo odbehol do tmy.

Ešte kľačal a rozochvene si utieral žalúdočné šťavy z fúzov, keď mu na pleci spočinula zakrvavená dlaň. Vylakane sa zvrchol a padol na zadok.

„Teraz nastrč uši a dobre si zapamätaj každé slovo,“ naklonil sa k nemu dlháň. „Hlavy vezmem so sebou. Telá bez nich nie sú až také nebezpečné, ale aj tak ich pochovaj hlboko. Každému z nich prebi srdce dubovým kolom. Ruky im zviaž za chrbtom remeňom zo surovej kože a odsekni chodidlá. Pre istotu privaľ každú mŕtvolu ťažkým balvanom. Rozumel si?“

Ožeg trhane prikývol. „Mohol... by som ich spáliť...“

Čiernoodenec zavrteľ hlavou. „To nerob. Oheň len rýchlejšie uvoľní z tela nedobru silu. Chceš, aby ich duchovia mákali v okolitých lesoch? Tak vidíš. Mŕtvi musia do hliny, rozložiť sa v hlbokom hrobe.“

V zrube sa šíp, ktorý jednému z Avarov pribil hlavu ku stene, znenazdajky zlomil a mŕtvola sa skydla na lôžko. Duha zvrleskla a deti sa znovu rozplakali.

KAPITOLA DRUHÁ

PRE TROCHU STRIEBRA

Šesť hláv sa hompáľalo v rytme konských krokov a narážalo do jazdcových nôh. Tenké remene, za ktoré boli priviazané k hruške sedla, mali prevlečené cez ústa a diery pod bradami, takže pri každom pohybe vedno otvárali ústa. Vyzeralo to, ako keď sa zbor nemých pokúša spievať.

Za vraníkom poslušne kráčalo pol tučta ďalších koní. Muž na čiernom žrebcovi sa hrbil v sedle, vysoká šlachovitá postava so zvesenou hlavou a kapučnou stiahnutou do tváre. Zdalo sa, že zadriemal, no keď tátoš hlasno zaffkal, jazdec čulo vzhliadol a narovnal sa.

Cesta sa blížila k ľudským obydliam.

Neveľká osada vyrástla okolo zájazdneho hostinca, solidnej zrubenej budovy s vyrezávanými okenicami. Vysoká slamená strecha na jednej strane výrazne prečnievala; stĺpy, čo ju podopierali, boli tesané do podoby ľudských i démonických postáv, väčšinou s viacerými tvármi. Rohy domu zdobili býčie lebky, čo prezrádzalo, že sú základy stavby posvätené krvavou žertvou. Tá hostincu zabezpečovala ochranu samotného Perúna a spoľahlivo odháňala lesných besov. Zozadu bol ku krčme pristavený prístrešok pre kone. Pred ním sedel na kláte znudený čeladník v hrubej plátennej halene, nie starší ako šesťnásť rokov. Jedným hrotom drevených

vidiel opretých o plece čosi čarbal do blata pred sebou. Keď začul dupot kopýt, ľahostajne vzhladol. Vzápätí zazrel náklad na cudzincovom sedle a vyskočil ako nakopnutý. Vidly mľaskli do blata.

„Čo... čo...“ vykoktal. Zdalo sa mu, že hore bradou visiace hlavy civejú rovno naňho. Vystrašene cúvol, potkol sa o klát a narazil chrbtom do stĺpa podopierajúceho strechu. „Ech... Čo pre teba môžem urobiť, blahorodie?“ vyrazil zo seba konečne.

Jazdec mal meč, čo znamenalo, že nie je hocijaký tulák. V týchto končinách boli bežnými zbraňami sekera, oštep, luk a šíp. Kto vlastnil meč, k tomu sa bolo treba správať ako ku kniežaťu.

Jemný ťah uzdy zastavil vraníka a ostatné kone sa poslušne prispôsobili.

„Skús hádať,“ ozvalo sa spod kapucne.

Čeľadník sa nasilu usmial. „Odpusť mi, blahorodie. Hneď ustajním tvoje kone, odsedlám ich a dôkladne všetky vyutieram, napojím a nakrím.“

Muž zosadol a potľapkal svojho žrebca po šiji. „O čierneho sa postaraj obzvlášť dobre. Daj mu ovos a seno. Čerstvé, žiadne plesnivé zvyšky od vlani. Odsedlávať ho nemusíš, nezdržím sa dlho.“

Zdalo sa, že sluha konečne našiel pevnú pôdu pod nohami.

„Ako rozkážeš, blahorodie. Som Srpoš. Vitaj *U kňaznej Dragoljuby*.“

„Mhm.“ Tieň pod kapučnou zostával nepreniknuteľný. „Podľa názvu usudzujem, že to tu vlastní gnóm.“

„Presne tak, blahorodie. Ctihodný Zdravko z rodu Miletičovcov!“ Čeľadník nafúkol hruď ako kohút – zjavne jestvoval dôvod, prečo by mal byť človek hrdý na to, že u menovaného slúži.

„A ten Zdravko – je bohatý?“

„Bohatý?“ Srpoš sa poobzeral a stlmil hlas. „To je slabé slovo, blahorodie. Chceš mu azda navrhnúť obchod?“

„Také čosi.“ Jazdcovi síce nebolo vidieť do tváre, no Srpoš si bol istý, že práve teraz sa figliarsky uškrnul.

„Ponúkaš vskutku zvláštny tovar, blahorodie,“ osmelil sa čeľadník poznamenať, keď cudzinec zvesil zo sedla strapec hláv. „Vynáša to?“

Muž sa k nemu zvrtol.

Srpoš okamžite olutoval svoju smelosť, o krok cúvol a viditeľne zbledol. Keď však neznámy otvoril päšť, na dlani sa mu zaligotala strieborná minca. Zdobil ju hrdý, vavrínovým vencom zdobený profil kráľa Karola Veľkého, ničiteľa Avarskej ríše.

„O zisk až tak nejde, priateľu. Dôležité je, aby ti živobytie prinášalo radosť.“

„Veru nie,“ pokrútil Zdravko Miletič hlavou, neprimerane veľkou k drobnému, sotva šesť piadí vysokému telu. Zdobili ju typicky červené gnómske vlasy, upravené do divoko naježeného účesu. „Nevyplácam odmeny za hlavy zbojníkov a štvancov. Ani avarských, ani bulharských, ani žiadnych iných.“

„Vari ti tá čvarga okrádaním pocestných na tejto trase nekazí obchod?“ spýtal sa dlháň.

„Kazí, a veľmi,“ pripustil gnóm. „Ale uznáš sám, že nemôžem platiť za každú odrezanú gebulu, ktorú mi sem niekto dovlečie. O chvíľu by sem začali loziť samotní lúpežníci, ponúkali by mi hlavy svojich obetí a dušovali sa, že sú to zabití lotri. Takže z toho nič nebude, cudzinec. Ak si chceš zarobiť, vystupuj a zabi ľudozrútskeho démona, čo tu naokolo šarapatí. Zaňho som slúbil celú striebornú hrivnu. Ale toto,“ znovu preletel pohľadom pol tucta krvavých trofejí, vyrovnaných na stole pred ním, „môžeš akurát tak hodiť do žumpy za krčmou.“

„Nehodím,“ opáčil neznámy pokojne. „Nechceš zaplatiť, nevádi. Niečo však pre mňa urobíš. Nakážeš čeladníkom, aby každú hlavu prebili dvoma železnými kľincami, priamo cez oči. Potom ich treba zahrabať hlboko do zeme a privaliť kameňmi.“

Gnóm sa márne snažil rozoznať v tieni pod kapučňou cudzincovu tvár. „Prečo by som to mal robiť?“

„Pretože tie hlavy nepatrili obyčajným Avarom.“

„Čo na nich bolo také zvláštne?“

„Boli to Krvaví psi.“

Zdravkovi sa skoro vykotúlali oči na stôl.

I robustný ozbrojenec, ktorý stál za jeho kreslom a prebodá-